

Cuprins

Șerpii cu clopoței	7
Dacă ți-a plăcut școala, munca o să-ți placă și mai mult	63
1. Trees	65
2. Cynth	72
3. Ems	96
4. Seph	106
5. Marce	125
CÎINII din Lincoln Park	137
Miss Arizona	195
Regatul din Fife	269
1. Jason și gelozia	271
2. Jenni și moartea	283
3. Stilul de joc din Fife	291
4. Prietena lui	302
5. Disciplina	307
6. Aniversarea	323
7. Contestația	330
8. În tranzit	343
9. În Goth	359
10. Bronzul	361
11. East Port	365
12. Tradiții	377

13. Exil pe strada principală	384
14. Veterinarul Dobson	391
15. Gașca din Perth	394
16. Țigani	400
17. Accidentul de motor	404
18. Capul	408
19. Înmormântarea	424
20. La podea	433
21. Mama lui Jason	436
22. Calul cel nou	441
23. Plecarea	445
24. Mozoleala	449
25. Încă trei' de centimetri	452
26. Cinci concursuri de poezie	456
27. Moartea lui Ambrose	463
28. Hawick și Bathgate	472
29. Patru-picioare se întoarce	485
30. Călătoria	503
31. Post-scriptum spaniol	505
Încheiere	507

Fetele sînt șocate și apoi furioase, după ce își revin. Kendra reacționează prima, strigîndu-le :

— Să nu ne faceți nouă acronim, poponariilor, nimeni nu ne face nouă acronim !

— Ham ! Ham ! latră cei doi homosexuali la ele.

În afară de Stephanie, celelalte fete reușesc să zîmbească.

La ora închiderii ies în aerul nopții, cu mirosul lui de beton și smoală încinse. Farurile mașinilor de pe stradă le mătură umbrele. Tineri solizi și beți, care stau la colțul străzii sau sub copacii de pe trotuar, privesc neglijent la trupurile lor zvelte.

— Probabil că asta ne-am făcut-o cu mîna noastră, spune Kendra, dar trebuie să ne asumăm acest titlu. CÎINII. CÎINII din Lincoln Park, încearcă ea sonoritatea numelui.

— Nu, nu trebuie, spune Stephanie apăsător. Tipii ăștia sînt niște misogini. Genul de poponari care dau vina pe mamele lor pentru toate căcaturile de care au parte în viață.

— Draga mea, răspunde Cressida, *toți oamenii* dau vina pe mamele lor pentru toate căcaturile de care au parte în viață. Țsta e *rolul* mamelor.

Se iau la hartă, în timp ce Kendra își dă seama că e doborîită de oboseală. Se întoarce, abandonîndu-le acolo cu un semn neglijent din mîină, și o ia spre casă, pe Halstead.

Cînd ajunge la scările blocului ei, Kendra își dă seama că al treilea Stoli a fost o greșeală.

Încărcătura lui o face să se simtă pustiiată și singură. Intră în apartamentul ei, iar aerul condiționat aspiră din ea căldura nopții. Apasă pe butonul de mesaje al telefonului. Clint, antreprenorul, nu a sunat.

— Toto, cățelușule, strigă Kendra. Unde e băiatul mamei? O iubește Toto pe mămica? Sigur că da!

În mod ciudat, nu e nici urmă de câine. De obicei se repede imediat la ea.

— Unde te-ai ascuns! Ești bolnav, iubitele? murmură Kendra.

Ia telecomanda de pe măsuță și dă drumul la televizor. O emisiune despre relații amoroase îi inundă sufrageria. Ratații care defilează pe ecran o fac să se bucure că s-a întors acasă singură. Dar e prea liniște. Unde e monstrul ăla mic? Intră în una din camere, apoi în cealaltă, simțindu-se sfișiată de o presimțire. Apartamentul este tăcut, iar ea își aude inima cum bubuie, în timp ce caută prin dulapuri, sub pat și în toate celelalte locuri în care se ascunde el.

Nimic!

Câinele a dispărut. Nici urmă de el. Kendra se așază, simțind că ceva se topește în interiorul ei. Încearcă să-și recapete suflul. Apoi se ridică și iese. Țișnise cumva afară, când intrase ea în apartament? Puțin probabil. Ar fi observat cu siguranță. Nu era *chiar atît* de beată. Ajunge în curtea împrejmuată și îl strigă la nesfârșit.

— Toto! Too-Too-o-o-o.

Dă ocol cvartalului, dar nu se vede nici urmă de câine. Kendra e ezitantă, ca și cum s-ar

aștepta ca Toto să se materializeze din aerul vaporos al nopții, ca un înger pufos, cu urechi blegi. Se lasă pe vine și îi strigă numele pe străzile înguste și pustii, ca și cum s-ar aștepta ca asta să-l facă să îi sară în poală de după vreun tufiș sau copac. Dar în curînd nu mai poate să facă altceva decît să contemple tăieturile, franjurii și tociturile de pe genunchii și coapsele blugilor ei albaștri de firmă.

Dintr-odată îi apare în minte bucătarul. Poate că l-a văzut pe Toto. Își amintește că, mai de vreme, trebuise să primească pentru el un pachet de la FedEx, o cutie lungă. O ia, urcă scările și bate la ușa lui. Bucătarul deschide, încă în halatul său alb.

— A venit asta pentru tine, îi spune ea.

Îi întinde cutia și fața lui se luminează brusc.

— Nu mi-ai văzut cumva cîinele?

— Nu, îi răspunde el, nu văzut.

— Am fost să beau ceva cu niște prietene și cînd m-am întors dispăruse.

Kendra se trezește că își trage nasul, ca să înăbușe un acces de exasperare care crește în interiorul ei.

Coboară amîndoi în grădină, unde bucătarul o ajută, cu o lanternă în mîină, să caute din nou urmele lui Toto. Îndreaptă fasciculul spre o fereastră deschisă a apartamentului ei. Este camera liberă, dar cîinele nu ar fi avut cum să supraviețuiască dacă ar fi căzut de la înălțimea aceea, iar în grădină nu există nimic care să sugereze așa ceva.

Se întorc în apartamentul ei. Kendra se așază pe canapea, dintr-odată conștientă de suspinele

grele care o podidesc. Din izolarea fonică a stării ei de confuzie, aude vocea insistentă și poruncitoare a bucătarului, se ridică și îl urmează pe scări în sus, fără să-și dea prea bine seama de ce. Peștii balon din acvariu își țuguie gura spre ea, revoltați. În timp ce bucătarul intră în bucătărie, ea le spune încet :

— Îmi pare rău că l-am mâncat pe prietenul vostru. Vă rog, aduce-ți-l pe Toto înapoi.

Bucătarul se întoarce cu două pahare de cristal cu whisky. Kendrei îi trece prin cap că nu de asta are nevoie, apoi încearcă să-și dea seama de ce anume are nevoie cu adevărat, dar nu reușește, așa că mai bine să lase paharul oferit să umple acel gol. Apoi el o convinge să mănince ceva, o supă cu tăieței.

În timp ce ea se chinuie să înghită mîncarea și băutura, bucătarul deschide cutia pe care i-a adus-o ea și e încîntat de sabia pe care o scoate dinăuntru. Are lama dreaptă, spre deosebire de cealaltă.

— Sabie ninja, de Paul Chen, unul din cei mai buni fabricanți, explică bucătarul. Sabia ninja întotdeauna dreaptă, nu ca aia shintoistă.

Bucătarul arată spre sabia pe care o folosiseră ieri, apoi face cîteva mișcări cu cea nouă, în timp ce Kendra pigulește nu prea convinsă din bolul ei mic de mîncare.

— Ca bucătar, cuțitele sînt importante. Un set bun de cuțite e totul. Întotdeauna trebuie să respecti lucrurile care taie carnea.

De data aceasta Kendra nu mai e atît de fascinată, de fapt îi e puțin rău. Nu se poate

abține să nu se gîndească la ce i-ar putea face o astfel de armă lui Toto. Era atît de mic și de fragil. Cum ar putea cineva să facă rău unui animal atît de lipsit de apărare? Dar în lumea asta există răutate.

Kendra își alungă gîndurile melancolice. Mîncarea și whisky-ul o alină puțin, iar ea își recapătă un pic stăpînirea de sine.

— Mulțumesc că ai fost atît de amabil. În Japonia vă place whisky-ul, nu-i așa?

Bucătarul aprobă ușor din cap cu un zîmbet prostesc, ca și cum n-ar înțelege-o prea bine pe Kendra.

— Japonia pare atît de mistică, spune ea în continuare.

Apoi se simte prost, amintindu-și că restaurantul lui se numește Mystic East.

— Ăăă, tu de unde anume din Japonia ești?

— Coreean, arată bucătarul spre el. Mers în Japonia doar ca să învăț gătitul. Dar născut și crescut în Coreea.

Coreea.

Și ceva îngust și întunecat din zîmbetul lui – ceva ce nu se lasă definit cu ușurință – o tulbură nespus de mult pe Kendra. Își ia la revedere și coboară în apartamentul ei. Dă aerul condiționat mai tare, se dezbracă rapid și se prăbușește în pat. Un somn epuizat și alcoolic o cheamă și toată noaptea pare să și-o petreacă luptîndu-se cu propriile spaime. Îl aude pe Toto schealăind nefericit, ca și cum ar fi zidit în pereții apartamentului. Se ridică din pat, dîndu-și seama că în apartament e cineva. În pragul ușii stă bucătarul, dezbrăcat. În contralumină, trupul

lui e vînos și galben. Are un penis enorm, al cărui vîrf aproape că îi ajunge la genunchi. În mîna flutură neglijent sabia de samurai. Kendra țipă.

E din nou în pat. Lîngă ea e ceva cald ; inima ei bate cu putere și se strînge, dar apoi vede că e doar perna. Camera e cufundată în liniște, cu excepția bîzîitului aerului condiționat.

Sîmbătă dimineața e înăbușitor, iar păsările din stejar ciripesc deosebit de belicos. Kendra se trezește, clipind în lumina dungată a soarelui care intră printre jaluzele. Teama își face din nou apariția. *Toto, ah, Toto*. Se ridică din pat și își trage un tricou cu Chicago Bears. Cămașa ei de noapte, ca și multe alte haine, atîrnă pe podea din coșul de răchită pentru rufe murdare. Haosul disperat din apartamentul ei, cu haine aruncate peste tot, i se pare dureros. Dezordinea a fost agravată și mai mult de febrila căutare a lui Toto. Își aduce aminte de casa părinților din Highland Park, lambriurile, peretele din scîndură de sub acoperiș, gazonul de un verde electric, ușor și ondulat ca o plapumă (dacă pămîntul ar putea să te înghită în modul acela), în timp ce în piept îi urcă un suspin, însoțit de un rîgîit alcoolic acru. În dimineața aceasta de sîmbătă ar trebui să lucreze, dar sună la birou și lasă un mesaj pe robotul telefonic. „Sînt Kendra. Nu vin în dimineața asta. Ieri...“, ezită să spună adevărul, „sora mea Karla, sora mea mai mică“, rostește ea înecîndu-se de emoție, în timp ce și-o amintește pe Karla cînd era mică, în costum de baie pe